

1929 ÁPRILIS

ERDÉSZETI LAPOK

LXVIII. ÉVF.

AZ ORSZÁGOS ERDÉSZETI EGYESÜLET

KÖZLÖNYE

4. FÜZET.

KIADJA: AZ ORSZÁGOS ERDÉSZETI EGYESÜLET

Felelős szerkesztő

BIRÓ ZOLTÁN

Megjelenik minden hó 15-én.

Előfizetési díj 1929. évre 24 P, erdészeti altiszteknek 12 P.

Az Országos Erdészeti Egyesület tagjai a tagjárulékok fejében kapják.

Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapesten, Lipótváros, Alkotmány-utca 6. sz. II. emelet.

A lap irányával nem ellenkező hirdetések mérsékelt díjért közölhetnek.

(Telefon 237—22.)

Meghívó

az Országos Erdészeti Egyesület *igazgató választmányának* 1929. évi április hó 24-én d. u. 5 órakor az egyesület helyiségében tartandó ülésére.

Tárgysorozat:

1. Elnöki bejelentések.
2. Ügyvezető jelentése az Egyesület folyó ügyeiről.
3. Javaslat az áramvasúti tűzifa-versenytárgyalás ügyében teendő előterjesztésre vonatkozólag.
4. Kallivoda Andor választmányi tag indítványa.
5. Javaslat egyes fontosabb kérdések tárgyalására állandó bizottságok kiküldetése iránt.
6. Esetleges indítványok.

Az alapszabályok értelmében a választmányi üléseken az egyesület minden tagja résztvehet, ott indítványt tehet és fel szólalhat. Szavazati joguk azonban csak a választmányi tagoknak van.

Az elnökség megbízásából:

Bíró Zoltán s. k.
választmányi tag.

Barátságos összejövetelek az O. E. E. helyiségében

Az egyesület tagjai között való érintkezés megkönnyítése és az egyesületi élet élénkítése céljából ezévi április hó 25-én és folytatólag minden csütörtökön délután barátságos összejövetelt tartunk az egyesület helyiségeiben.

Kérjük vidéki tagtársainkat, rendezzék el budapesti utazásaikat úgy, hogy ezeken az összejöveteleken is részvehesenek.

Próbálkozás

Őszintén megvallom, meglehetősen aggodalommal lépek a lap t. Olvasóközönsége elé, mint újdonsült szerkesztő és az egyesület ügyvezetője.

Hiszen az egyesület ügyei — az anyagiaktól eltekintve — talán soha nem állottak rosszabbul, mint ma.

Azt hiszem, nem teszek rossz szolgálatot az ügynek, ha egész nyíltan próbálom a helyzet okait kutatni, mert hiszen e nélkül a kiutat sem találhatjuk meg.

Hosszú időn át az volt a panasz az egyesület ellen, hogy az tisztára az államerdészeti adminisztráció szerve, amelyen belül a magánerdőgazdaság jogos igényei, kívánalmai meg sem nyilvánulhatnak.

Statisztikailag ki lehet mutatni, hogy az egyesület tagjai között ebben az időben is az államtól független elemek voltak túlsúlyban.

Ennek dacára a panasznak volt némi alapja, aminek azonban nem az állami szolgálatban álló tagok voltak az okai.

Az egyesületi életből a magángazdaság képviselői soha nem vették ki megfelelően a maguk részét.

Közgyűléseken, választmányi üléseken mindig az állami funkcionáriusok voltak túlsúlyban.

Csoda-e hát, ha az ő akaratuk és gondolatviláguk bélyegét viselte az egyesületi élet?

A helyzetet Trianon erősen megváltoztatta.

A gazdasági élet súlypontja teljesen a magángazdaságra tolódott át.

Kitűnően berendezett, nagykiterjedésű állami erdőségeink elvesztek; megszűnt az az irányító, domináló hatás, amit ezek

az erdőgazdaság életnyilvánulásaira gyakoroltak, hiszen az állami erdők területe az összes erdők 4%-ára esett vissza.

A arányszám az állami és magánerdőtisztek között — az utóbbiak javára — erősen eltolódott.

Hovatovább sürgetővé vált a kívánság, hogy az egyesület azzá fejlődjék, aminek tulajdonképpen indult, a magyar erdőgazdaságnak úgy a mindenkori államhatalomtól, mint a közérdeket semmibe sem vevő önérdektől egyaránt független érdekképviseletévé.

Azt hiszem, ezt a célkitűzést mindnyájan elfogadhatjuk.

Érdekképviseleti élet lehetetlen ott, ahol az érdeklődés hiányzik a legjobban érdekeltekből.

Lehet-e azonban érdeklődésre számítani, ha az érdekképviselet a vele szemben támasztott kívánalmaknak *nem képes* megfelelni?

Lehet-e az egyesületben intenzív élet, amikor egyetlen állandó tisztviselője nincs, amikor helyiségeiben a nap nagyobb részén át senki sem tartózkodik? El lehet-e látni ilyenformán azokat az ügyeket, amelyek ellátását az érdekeltek joggal várják az egyesülettől?

Viszont lehetett-e joggal azt kívánni az egyesület egyetlen állandóan alkalmazott tisztviselőjétől, hogy teljes munkakeréjét az egyesület részére kösse le akkor, mikor az egyesület a legegyszerűbb megélhetés feltételeit sem tudta részére biztosítani.

Benne vagyunk a legteljesebb „circulus vitiosus”-ban.

A megoldást nem lehet másként elképzelni, csak kölcsönös megértés, kölcsönös áldozatkészség alapján.

Ezzel a programmal indulhatunk neki ennek az átmeneti időszaknak.

Cél gyanánt kettőt tűzzünk magunk elé: az egyesület anyagi talpraállítását, mert így válik lehetségessé, hogy az átmeneti idő lejártával olyan kezekbe tegyük le az egyesület ügyeinek intézését, amelyek munkájában a túlnyomó többség megnyugszik s aki a túlnyomó többség bizalmát élvez; másrészről vigyünk életet az egyesületbe, hogy a leginkább érdekelt birtokos osztály hasznát lássa az egyesület munkájának, mert ebben az esetben számíthatunk az érdeklődésre és támogatásra is tőlük.

A magam részéről nem tudok mást ajánlani, mint egy csomó jó szándékot és odaadó munkát.

Féltékeny gonddal őrzöm a lap függetlenségét, mert hiszen csak akkor juthatunk közelebb az igazsághoz, ha tág utat nyitunk az ellenkező vélemények megnyilvánulásának.

Viszont mindenkit arra kérek, kerüljünk minden csak látzólag is egyéni élű támadást, az ellenvéleményben vagy tárgyilagossági bírálatban pedig ne lássunk mindjárt ellenségeskedést vagy személyes támadást.

Jól tudom, hogy ezzel a feladattal szemben egy ember igen kevés és gyenge, ezért kérem az összes tagok támogatását!

Nem félek a bírálattól, sőt kérem azt elsősorban az Egyesület működését illetőleg, mert hiszen e nélkül nem tudjuk a hibákat kiköszörölni, a hiányokat megszüntetni.

Arra kérek ezért mindenkit, tegyük félre erre a néhány hónapra a félreértések által előidézett kellemetlen érzéseket, álljunk egy szívvvel, új lelkesedéssel az Egyesület talpraállításának ügye mellé s akkor azt hiszem, meg fogjuk találni újból azt az utat, amelyik az eredményes munka első alapfeltételéhez, az egymás megértéséhez vezet.

Adja Isten!

Biró Zoltán.

Külkereskedelmi mérlegünk és a magyar erdőgazdaság

írta: *Kallivoda Andor.*

A lapok közgazdasági rovatai állandóan nyilvántartják kereskedelmi mérlegünk rohamosan emelkedő passzívítását. Wekerle Sándor pénzügyminiszter expozéja szerint elérte a 370 milliót, ma már ott tartunk, hogy e réven a nemzet életerege naponta több mint egymillió pengővel gyengül. Ha ez így halad, a nemzet a külföld bérepszolgájává süllyed.

Hogy ez mit jelent — bővebb magyarázatra nem szorul.

Ennek megakadályozására az ország minden termelési ágának, de minden egyes hű fiának össze kell fogni, mert külkereskedelmi mérlegünk egyensúlya hozza az országot abba a helyzetbe, hogy verejtékes munkájának gyümölcsét maga a